

پنجشنبه‌ی بیست و نهم

سخنرانی دال

گزارشی از سخنرانی دال در مورد پنجشنبه‌های سخت

مقدمه سردبیر

سخنرانی‌های دال در جلسه‌های تیم فنی پنج‌شنبه‌های سخت معمولاً بسیار تأثیرگذار، به یاد ماندنی و با اهمیت هستند. جهانیان هنوز سخنرانی تاریخی دال را در آذر سال گذشته (CT0F) به یاد دارند. آن سخنرانی تحولات بزرگی را در پنج‌شنبه‌های سخت به همراه داشت. از این رو وقتی اعلام شد که در جلسه‌ی گذشته‌ی تیم فنی قرار است دال سخنرانی کند، موجی از دلهره ما را فرا گرفت. دلیل نگرانی ما شایعاتی بود که قرار است دال در این سخنرانی پایان پنج‌شنبه‌های سخت را اعلام کند.

در پانزده ماه گذشته پنج‌شنبه‌های سخت به بخشی از وجودمان تبدیل شده است. ما با پنج‌شنبه‌های سخت زندگی کرده‌ایم و نگرانی‌هایمان را با کمک آن فراموش کرده‌ایم. با هر شماره‌ی این نشریه یکی از پنج‌شنبه‌های سال را با رنگی که در زیباترین جلوه‌های طبیعت به ندرت دیده می‌شود، آراسته‌ایم. همراه یادداشت‌های دال در دنیای دانش و خیال اوج گرفته‌ایم و افق‌هایی را برای اولین بار در تاریخ بشر نمایان کرده‌ایم. با پنج‌شنبه‌های سخت به کلمه‌های امید، خلاقیت و دانش مفهوم جدیدی بخشیده‌ایم. چطور پنج‌شنبه‌های سخت را، بخشی از وجود و ذهنمان را فراموش کنیم؟ با این افکار پریشان به انتظار سخنرانی دال نشستیم؛ انتظاری که در آن ترس، با این بهانه که شاید این شماره، آخرین شماره‌ی پنج‌شنبه‌های سخت باشد خواب را از چشمان ما می‌ربود و ما را در تاریکی رها می‌کرد.

با توجه به اهمیت این سخنرانی، بر خود می‌دانیم تا خوانندگان گرامی را از برخی از جزئیات آن آگاه نماییم. مطالبی که در ادامه بیان می‌شوند از یادداشت‌های سردبیر از این سخنرانی انتخاب شده‌اند.

گزارشی از سخنرانی دال

امروز دال در جلسه‌ی تیم فنی پنج‌شنبه‌های سخت سخنرانی می‌کند. همه هیجان دارند و لحظه شماری می‌کنند. دال وارد می‌شود و به آرامی به سوی جایگاه حرکت می‌کند. جز صدای گام‌های دال و صدای نفس کشیدن دو نفری که کنار من نشسته‌اند، چیزی شنیده نمی‌شود. دال، که شادمان‌تر از همیشه به نظر می‌رسد پشت جایگاه سخنران قرار می‌گیرد. همه منتظرند. سرفه می‌کند (دال). یکی از دو نفری که کنار من نشسته‌اند نفس خود را نگه می‌دارد (سردبیر احتمال می‌دهد افراد بیشتری نفس خود را از هیجان نگه داشته باشند اما امکان بررسی این فرضیه وجود ندارد). به نظر می‌رسد زمان متوقف شده باشد. دال شروع می‌کند.

در قسمت اول سخنرانی، دال تأکید می‌کند که پنج‌شنبه‌های سخت بسیار فراتر از انتظارات گسترش پیدا کرده است. خوش‌بین‌ترین عضو تیم فنی نیز پیش‌بینی چنین رشدی را در این مدت کوتاه نمی‌کرد. سپس، چند پرسش مطرح می‌کند. آیا هیچ مرزی، سیاسی یا جغرافیایی، وجود دارد که آوازه‌ی پنج‌شنبه‌های سخت از آن عبور نکرده باشد؟ آیا نشریه‌ی مشابهی پیش از این وجود داشته است که خواننده‌های بیشمار آن با شوق و امید روزها در انتظار انتشار هر یک از شماره‌های آن باشند؟ دال اضافه می‌کند بله، پنج‌شنبه‌های سخت راهی بسیار سخت را به آسانی پیموده است و به نظر می‌رسد به پایان این راه رسیده باشد (متأسفانه این قسمت از یادداشت‌های سردبیر برخلاف همیشه، بسیار ناخوانا است؛ گویا قلم سردبیر در این لحظه سرپیچی می‌کند و از مسیر اصلی خود گاه می‌لغزد). بنابراین (دال می‌افزاید) باز هم باید مسیر جدیدی را برای پنج‌شنبه‌های سخت تعیین کنیم تا اوج بگیرد و گستره‌ی بزرگ‌تری از دنیای ریاضی را برای بشریت نمایان کند. شادی شنوندگان در این قسمت سخنرانی بسیار دیدنی است (قلم سردبیر نیز به نظر می‌رسد انرژی خود را با فشار دو چندان روی کاغذ نشان می‌دهد). او چند تغییر احتمالی را پیشنهاد می‌دهد ولی اشاره می‌کند اگر قرار است این تغییرات انجام شوند بهتر است تدریجی باشند.

در قسمت دیگری از سخنرانی، دال به پنج‌شنبه‌ی بیست و هشتم می‌پردازد. وی ایده‌ی الگوریتم سردبیر را بیان می‌کند و توضیح می‌دهد که این الگوریتم بسیار سریع است و ناحیه‌ی داغ را با ضریب تقریب نیم می‌یابد (به دلیل شکسته‌نفسی، سردبیر به این قسمت از سخنرانی فقط اشاره می‌کند). دال پیشنهاد می‌دهد که بسیار جالب خواهد بود این الگوریتم به صورتی تغییر داده شود که بتواند به پرسش‌هایی پاسخ دهد که علاوه بر بازه‌ی زمانی، اندازه‌ی مربع داغ را نیز مشخص می‌کند.

دال شصت و هفت دقیقه صحبت می‌کند و در پایان بیان می‌کند که افق بسیار درخشانی را برای پنج‌شنبه‌های

سخت مشاهده می‌کند و با جمله‌ای پر از امید سخنرانی شگفت‌انگیز خود را خاتمه می‌دهد: «همه را فرا می‌خوانم تا با پنج‌شنبه‌های سخت از سخت‌ترین گذرگاه‌های دانش عبور کنیم».

